

Top 3 bài văn mẫu Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Dàn ý Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên Văn 10 chi tiết nhất

Mở bài

Giới thiệu tác giả Nguyễn Du, tác phẩm Truyện Kiều, đoạn thơ Trao duyên và 8 câu thơ cuối đoạn.

Lưu ý: học sinh tự lựa chọn cách dẫn mở bài trực tiếp hoặc gián tiếp tùy thuộc vào năng lực của bản thân.

Thân bài

Bây giờ trâm gãy tình tan
Kể làm sao xiết muôn vàn ái ân

Câu nói thốt lên trong sự cay đắng, nghiệt ngã của số phận. Bao nhiêu kỉ niệm đẹp giữa hai người giờ đây chỉ còn là kí ức.

Sự hụt hẫng, tiếc nuối về một thời yêu nhau say đắm của hai người → tiếc nuối cho mối duyên của hai người cũng như tiếc nuối về kỉ niệm mà họ đã từng có với nhau.

“Trăm nghìn gửi lạy tình quân
.....
Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây!”

Sau khi trao duyên cho Thúy Vân, Kiều âm thầm nhắn nhủ đến Kim Trọng: nàng đã phụ tình chàng từ đây. Đó không chỉ là câu nói đau xót khi phải chia tay người yêu khi tình cảm vẫn còn mặn nồng sâu sắc mà còn là suy tư về cuộc sống tăm tối phía trước đang chờ đón Kiều.

Tơ duyên của Kiều và Kim chỉ ngắn ngủi có từng ấy, xin gửi lại chàng mối duyên này cho người em là Thúy Vân.

Kiều đã phải thốt lên: “Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây!” đây vừa là lời xin lỗi Kiều gửi đến Kim, vừa là lời oán trách vì phận mình sao bạc bẽo.

→ Kiều không chỉ suy nghĩ về việc cứu cha và em, trao lại mỗi duyên của mình cho Vân mà còn suy nghĩ cho người mình hết lòng yêu thương. Một cô gái nhỏ bé vốn sống bình an nay phải suy tư rất nhiều, không chỉ thế, cuộc sống trôi nổi phía trước của nàng cũng khiến người ta vô cùng đau xót về kiếp hồng nhan bạc phận.

Diễn biến tâm lí của Kiều đi qua nhiều cảm xúc khác nhau, từ nghĩ cách cứu cha và em, trao lại mỗi duyên của mình, đến việc nghĩ cho người mình yêu thương và đến cuộc sống bấp bênh của nàng sau này khiến người ta không khỏi đau xót.

Kết bài

Khái quát lại nội dung, nghệ thuật của 8 câu thơ; đồng thời khái quát lại giá trị của đoạn thơ và cả tác phẩm.

Những bài văn mẫu lớp 10 Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên hay nhất

Top 8 bài làm văn mẫu Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên ý nghĩa, sâu sắc nhất làm tài liệu tham khảo cho các em học sinh chuẩn bị tốt cho bài kiểm tra sắp tới tại đây:

Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

8 câu thơ trên được trích trong bài 'Trao duyên: làm cuộc độc thoại, đối thoại với Kim Trọng của Thúy Kiều. Ở hai câu là Thúy Kiều tự độc thoại, Thúy Kiều đã ý thức được hiện thực phũ phàng. Tình yêu của nàng với Kim Trọng đã tan vỡ như trâm gãy với gương ta không thể lành lại được.

Những nỗi đau, mỗi buồn, những kỉ niệm đẹp của Kiều 'kể làm sao xiết', nàng tự thương cho số phận mình. Từ 'lạy' ở đây khác với từ 'lạy' ở đoạn đầu. 'Lạy' là để Thúy Kiều tạ lỗi với Kim Trọng, để hối lỗi, để vĩnh biệt. Nàng tự cảm thấy được số phận mình là số phận mệnh bạc. Nàng tự thương cho chính mình và đây cũng là nỗi đồng cảm của tác giả với Thúy Kiều.

Ở câu lục cuối cùng với nhịp thơ 3/3, Thúy Kiều đã gọi Kim Trọng là 'kim lang' bởi trong sâu thẳm lòng Kiều Kim Trọng là phu quân. Điều đó thể hiện tình yêu Kiều với Kim Trọng rất sâu nặng. Nhưng do hoàn cảnh, Kiều đành phải phụ Kim Trọng, đành phải vứt bỏ mọi tình đẹp của mình.

Tóm lại tám câu thơ ta có thể hiểu thêm về Kiều hay cũng chính là hiểu thêm về người phụ nữ thời phong kiến.

Văn mẫu lớp 10 Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên mẫu 2

Trao duyên cho em, nỗi đau này ai có thể thấu cho nàng Kiều. Sau giây phút vô cùng đau đớn, Kiều rơi vào nỗi đau khổ và tuyệt vọng đến cùng cực, nàng nghĩ về Kim Trọng và càng đau xót hơn, nỗi đau đó được thể hiện trong tám câu thơ cuối trong đoạn trích: “Trao duyên”.

Trong nốt cùng nỗi đau khổ và tuyệt vọng, Kiều nghĩ về Kim Trọng. Với nàng Kim Trọng là tất cả, là niềm tin, hy vọng, là niềm an ủi, chia sẻ với nàng mọi điều. Tuy nhiên, Kim Trọng lại đang ở cách nàng rất xa, bởi thế cuộc đối thoại này với Kim Trọng chỉ là trong tưởng tượng. Nàng cất lên lời than vô cùng chua xót, đau đớn trước thực tại phũ phàng:

Bây giờ trâm gãy gương tan,
Kể làm sao xiết muôn vàn ái ân.

Thành ngữ “Trâm gãy gương tan” là sự tan vỡ của tình yêu, cũng là sự tan nát trong trái tim Thúy Kiều. Tình yêu với của nàng với Kim Trọng ngày một nâng lên, ngày càng tha thiết thì nỗi đau, sự dằn vặt trong trái tim nàng càng mạnh mẽ, càng đớn đau hơn. Lời nàng tạ tội của nàng thật thương tâm: “Trăm nghìn gửi lạy tình quân/ Tơ duyên ngắn ngủi có ngần ấy thôi”. Kiều cất lên lời oán trách số phận, trách sự vô tình, khắc nghiệt của cuộc đời, than thở cho số phận éo le, mỏng manh, bạc bẽo của bản thân.

Phận sao phận bạc như vôi
Đã đành nước chảy hoa trôi lỡ làng.

Dường như lúc này đây tình cảm của nàng đã lấn át cả lý trí. “Phận bạc” ở đây được sử dụng như một lời nói lên án cả xã hội phong kiến. Nhưng dù như vậy nàng cũng đành bất lực “đã đành” như một lời thở than, cam chịu số phận đớn đau. Số phận nàng ta cũng bất gặp trong rất nhiều tác phẩm như nàng Vũ Nương bất hạnh bị chồng ruồng rẫy phải tự vẫn để minh oan, hay những người con gái được phản ánh trong các câu ca dao:

“Thân em như tấm lụa đào
Phất phơ giữa chợ biết vào tay ai”

Câu thơ cho thấy thân phận nhỏ bé hơn bao giờ hết của nàng Kiều. Hơn thế nữa, câu thơ cũng là lời dự cảm, một lời lo lắng cho tương lai đầy bất trắc phía trước. Hình ảnh “hoa” vốn là biểu trưng cho người con gái đẹp, ở đây không ai khác chính là nàng Kiều nhưng những bông hoa ấy lại trôi lỡ làng, vô định, không biết

cuộc đời sẽ ra sao và đi đâu về đâu. Nỗi đau trào dâng, bao nhiêu tình cảm dồn nén tràn đầy cả tâm trí. Bởi vậy, nàng thốt lên lời xin lỗi đầy đau đớn với Kim Trọng:

Ôi Kim Lang! Hỡi Kim Lang
Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây

Có lẽ rằng đây là lần cuối cùng nàng có thể gọi Kim Trọng là “Kim Lang” tha thiết như thế. Thúy Kiều gọi Kim Trọng hai lần dường như bao nhiêu tình cảm chất chứa đều được thốt lên qua tiếng gọi người yêu đầy tha thiết của nàng. Kiều vẫn nhận mình là người phụ bạc, khiến nỗi đau như đang dấy lên không ngớt trong lòng nàng. Sau đoạn đối thoại với Kim Trọng nỗi đau về tình yêu tan vỡ trào dâng trong trái tim Kiều. Sau cả một đêm thức trắng không thể tiếp tục chịu đựng hơn được nữa, Kiều đã ngất đi:

Cạn lời hồn ngất máu say
Một hơi lạnh ngắt, đôi tay giá đồng

Kết thúc đoạn trích “Trao duyên”, duyên thì được trao, nhưng tình thì lại không thể. Mâu thuẫn giữa tình cảm và lí trí trong trái tim Kiều vì thế chưa được giải quyết hoàn toàn. Mặc cảm vì mình là người phụ tình, nỗi đau ấy sẽ còn dày xé nàng trong suốt mười lăm năm lưu lạc.

Đoạn trích là sự kết hợp hài hòa giữa tự sự và trữ tình, ngôn ngữ độc thoại đã cho thấy nỗi đau đớn đến tột cùng của Thúy Kiều. Nhưng đồng thời qua những câu thơ ngắn ngủi đã cho thấy tình cảm và nhân cách đẹp đẽ của nàng, dù rơi vào đau khổ tuyệt vọng đến cùng cực nhưng nàng vẫn luôn lo nghĩ cho người khác mà quên đi nỗi đau của bản thân.

Cảm nhận về 8 câu thơ cuối bài Trao duyên Văn 10 hay nhất mẫu 3

Trong giây phút ấy, Vân bỗng bị “hôn” Kiều quên đi. Kiều đang sống mà cảm thấy như mình đã chết, đang nói với em mình mà không biết đang nói với ai, lúc này, Kiều rơi vào trạng thái độc thoại nội tâm. Nỗi bất hạnh hiện lên thật trọn vẹn, hiện lên trong hình dung nhưng rất cụ thể khiến Kiều vô cùng tuyệt vọng:

Bây giờ trâm gãy gương tan
Kẻ là sao xiết muôn vàn ái ân!
Trăm nghìn gửi lạy tình quân
Tơ duyên ngắn ngủi có ngần ấy thôi!

Lời đối thoại có sự chuyển hướng: Đang nói với em Vân, Kiều dường như quay sang nói với chàng Kim hay nói khác hơn, trước mắt Kiều, Thúy Vân trở thành

chàng Kim. Cho nên bao nhiêu tình thương nỗi nhớ, nỗi thương yêu áp ủ, nỗi đau khổ thống thiết cho mối tình đầu tan vỡ bỗng tuôn tràn ra. Nhìn lại cái “bây giờ” của Kiều chỉ thấy mất mát. “Trâm” và “gương” là biểu tượng của tình duyên ngày xưa. Thế nhưng giờ “Trâm” đã “gãy” còn “gương” cũng đã vỡ “tan” cả. Hình tượng “Trâm gãy gương tan” là hình ảnh của tình duyên tan vỡ. Kiều đã nhận của chàng Kim “muôn vàn ái ân” đến nỗi “kê làm sao xiết” mà giờ đây Kiều lại phản bội, thất hứa, làm “tơ duyên ngắn ngủi”, “trâm gãy gương tan”. Nghẹn ngào, cay đắng, xót xa – bấy nhiêu tâm trạng đối diện với Kiều.

Tuy trao duyên cho em Vân, nhờ em “thay lời nước non” với chàng Kim, Kiều vẫn thấy mình chịu muôn vàn tội lỗi nên nàng đã gửi lại “trăm nghìn cái lạy” cho “tình quân” - người đã cùng nàng trải qua bao kỉ niệm tình yêu nồng nàn, say đắm, đã cùng nàng thề nguyện trăm năm bên nhau mà cuối cùng lại bị nàng phản bội - mà vẫn cảm thấy chưa đủ. Trước đây ít phút, nàng đã “lạy” em Vân của mình để cầu xin em nối duyên với chàng. Khác hẳn với cái lạy “mang ơn”, cái “lạy” này là cái lạy tạ tội vô cùng thống thiết. Trong tình cảnh này, Kiều vẫn không thể làm gì hơn ngoài sự tạ tội. Và cái lạy đó đối với Kiều đã kết thúc mối tình đầu ngắn ngủi, đây tiếc nuối. Câu “Tơ duyên ngắn ngủi có ngần ấy thôi” Kiều thốt lên sao mà thấm đượm vị chua chát, cay đắng của sự chia ly lứa đôi. Đến đây, Kiều mới thấm thía nỗi cô đơn và số phận của mình giữa cõi đời bất công:

Phận sao phận bạc như vôi!
Đã đành nước chảy hoa trôi lỡ làng

Đó là lời oán trách, lời than oán số phận “bạc như vôi” của mình. Lời than oán của Kiều không ai có thể trả lời được, đó là một lời than oán cay đắng, tuyệt vọng, kêu lên chỉ để oán trách trời mà thôi! Rồi đây số phận của Kiều sẽ trôi dạt như bông hoa đẹp dễ đã “đành trôi” trên dòng nước dơ bẩn, như nhớp chảy cuốn xiết, lỡ làng, không thể nào cứu vãn được nữa. “Nước chảy hoa trôi” là cảnh xuân đã hết, hoa rụng, tuyết tan, nghĩa là tuổi thanh xuân trinh trắng và đẹp dễ của Kiều đã chấm dứt từ đây. Và lúc đó, trong những giây phút cuối cùng của cuộc trao duyên, Kiều cất tiếng gọi người yêu:

Ôi Kim Lang! Hỡi Kim Lang!
Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây!

“Thôi thôi” là tiếng than tiếc rẻ, dằn vặt. “Thôi thôi” cũng là tiếng xác nhận sự phụ bạc của mình. Tiếng gọi của nàng như một tiếng kêu chói vói và tuyệt vọng bởi vì không có hồi âm. Kiều đã gắng gượng đến phút cuối cùng, lấy hết sức mình để thốt lên những tiếng kêu cuối cùng – tiếng kêu than oán, kêu cứu của một người phụ nữ “tài hoa bạc mệnh” trong xã hội phong kiến. Sau tiếng kêu não lòng ấy, Kiều ngất

đi, kết thúc cuộc trao duyên đầy chất trữ tình: “Cạn lời hồn ngắt máu sau - Một hơi lặng ngắt đôi tay giá đồng”

Đoạn thơ “Trao Duyên” đúng là Kiều đã nói hết lời (“cạn lời”). Lời trao duyên như nói một lời trần trối, vĩnh biệt. Trước lời trao duyên, tình yêu thật mặn nồng, say đắm, hạnh phúc, sau lời trao duyên mình đã trắng tay, đôi lứa chia ly, tình yêu tan vỡ. Trước khi trao duyên mình là người sống, sau khi trao duyên mình là hồn oan nơi chín suối. Bằng tài năng tuyệt vời của mình, Nguyễn Du hình dung rất rõ và thể hiện rất thành công số phận bi kịch, nội tâm rối bời, tâm trạng đau khổ, đắng dặc, cay đắng, xót xa và tuyệt vọng trong cuộc trao duyên của Kiều với việc sử dụng một cách khéo léo, tinh tế, sắc sảo từ ngữ, nhiều biện pháp nghệ thuật thích hợp, kết hợp linh động lời kể với lời tự tình, lời độc thoại,... làm cho đoạn “Trao duyên” trở thành đoạn thơ lâm li nhất trong Truyện Kiều. Và đó cũng là lý do vì sao Truyện Kiều trở thành bất hủ!